

Немал Махмутефендић

ПЕЈЗАЖИ И СМРТ

Кроз јесење сјенке ораха
дјеца у школу иду —
сваким даном сунце
све дубље тоне у ријеку.

○

У једном тренутку
остављају у соби
мртваца самог:
тек сад се успоставља
оно што су они узалуд настојали.

○

Како ми се само отимаш
— као ово вечерас —
из крви што нас обоје храни.

○

Јутарњи возови —
откуд ова буба на моме рукаву?

○

У изврнутој канти за смеће
смије се једно лице
са рекламне кутије.
Прве јесење магле.

○

Улица. Гестови двојице пролазника
као отимање утопљеника. Подне

Увијек ме нешто неодољиво
привлачило пејзажима
који у своме изгледу имају
свој звук.

Има нешто од слатког порока,
мада безбасног,
боравити сам у шуми.

Читав дан ме прогања
један обронак низ који се
циједи вода.

Колико људски говор
вријеђа лишће расуто
по башти кафане.

Већ неко вријеме
расцвјетава један пејзаж
на крају твојих усана.

Дођите, пријатељи,
ал кад нестану годишња доба.

Колико те у лишћу има
то коријење тамно
не може ни снити.

Нико поштеђен,
а ипак сви спашени,
у једном трену.

На гробљу, колико
је мртвих дошло
да жали над нашим животом!